

במדינה דמוקרטית יש דברים שעושים במים,
אבל אסור לעשות מהמקפצה.

נחום ברנע

גיליון מס' 2602 כ"ז בטבת תש"פ * 24 בינואר 2020

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

75 שנים לשחרור אושוויץ / דודו פלמה

"על מה שעליו לא ניתן לדבר, אודותיו יש לשתוק." לודוויג ויטגנשטיין

בשנת 1957 החלה התארגנות של אנשי רוח יהודים צרפתים, שנמשכה לאחר מכן במשך שנים רבות מאז, במסגרת הקונגרס היהודי העולמי. הם התכנסו מתוך כוונה לדון במשותף במרכיבי הזהות היהודית. הכינוסים היו חלק מגל עולמי של מאמץ להעמיד שיח אחר, הומניסטי ואינטלקטואלי, מול מלחמת העולם השנייה, שנשבה בעורפם שנאה, אלימות ומוות. כל זה קורה כשזכרם של יהודים נרצחים וריח עשנה של אושוויץ עדיין מכסה את אדמת אירופה המתקוממת מבין להריסות.

בין המשתתפים במפגשים השנתיים האלה בלטו שמות כמו אנדרה נהר, מניטו (הרב ליאון אשכנזי), ינקלביץ' ורבי. בכנסים השתתפו יהודים חילוניים ודתיים תלמידי חכמים ואורחים מכל תחומי המחקר וההגות. עמנואל לוינס הוזמן בכל שנה להרצות על אחת מסוגיות התלמוד לפי בחירתו. והרצאה זו הפכה למסורת בכל הכנסים, עד שנות חייו המאוחרות.

בשנת 1963 נערך כנס בנושא "הסליחה". השאלה עליה התבקשו המרצים לענות הייתה האם כבר ניתן לסלוח לגרמנים על אשר עוללו לעם היהודי בשואה. כל זה התרחש סביב קריאות להתפייס עם הפילוסוף הגרמני מרטין היידגר. שהיה קשה מאוד באותה עת להיות פילוסוף, אפילו יהודי, בלי להכיר בערכו ובהשפעה הרבה שיש לו על עולם הפילוסופיה שלאחר מלחמת העולם.

לוינס התחיל את ההרצאה שלו במסכת יומא במשנה "עבירות שבין אדם למקום, יום הכיפורים מכפר, עבירות שבין אדם לחברו, אין יום הכיפורים מכפר עד שירצה את חברו..." ומשם הוא עבר לדיון בסוגיה הנ"ל בתלמוד הבבלי. ומה שיפה בעיני בהרצאה הזאת שלו, זה שהוא לוקח את השאלה של הכנס באופן אישי מאוד, ומנסה להשיב עליה כאשר הוא שואל את עצמו, האם הוא יכול או מסוגל כבר לסלוח למרטין היידגר, שהיה מורה שלו בפרייבורג והצטרף לאחר מכן למפלגה הנאצית.

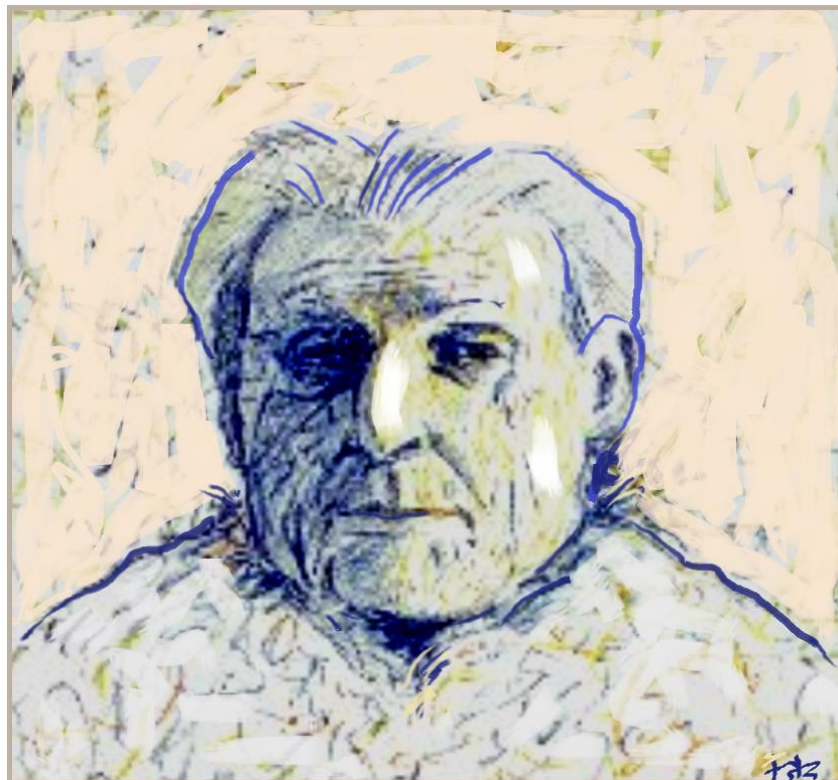
בדברי התשובה המופלאים שלו הוא אומר בין השאר את הדברים הבאים: "אפשר אולי לסלוח למי שדיבר (פגע) בלי להיות מודע למה שאמר, אבל קשה לסלוח לרב אם היה לגמרי מודע... אפשר לסלוח לגרמנים רבים אבל יש

גרמנים שקשה לסלוח להם, קשה לסלוח להיידגר. אם רב חנינא לא יכול לסלוח לרב, הצדיק והאנושי, הרי עוד פחות מזה ניתן לסלוח להיידגר. חזרתי אל האקטואליה, אל הניסיונות החדשים לזכות את היידגר, לשחרר אותו מאחריותו, הניסיונות הבלתי פוסקים שהיו – כפי שאנו חייבים להודות – העילה לכנס הזה."

ולאחר הדברים האלה שנאמרו בכנס של שנת 63, אני מוצא את עצמי מהרהר בכעס רב מהול בעצב גדול, בכנס המנהיגים שמתקיים כעת ביד ושם. ומנסה נאשות להגדיר את התהום הפעורה בין הכנסים ההם שהיו בצרפת משנת 57 ואילך, לבין הכנס המתועב הזה המתקיים בירושלים. וכמו כן עד כמה שהייתי רוצה, מה זה רוצה בעצם מת, שאנדרה נהר, מניטו, ינקלביץ', רבי ולוינס יהיו שם היום במקום ויקטור אורבאן האנטישמי ששונא זרים, אנדז'יי דודה ומטאוש מורבייצקי הפולנים שמעוותים את ההיסטוריה בהסכמת ראש ממשלת ישראל, וקנצלר אוסטריה סבסטיאן קורץ שמפלרטט עם הימין הניאו פשיסטי.

לצערי זה לא יקרה, ראשית כי חבל על דאבדין ולא משתכחין, ושנית כי ככה זה כאשר כנס בנושאים כאלה נערך ע"י פוליטיקאים ולא אנשי רוח. וכאשר ראש הממשלה המארח מתנהל בגרון נטוי כשהוא מפלבל בעיניו לכל עבר, נאשם בשוחד מרמה והפרת אמונים. בושה גדולה שכך עלתה לנו.

בציור: עמנואל לוינס, פילוסוף יהודי צרפתי חכם ואורתודוכס על פי דרכו

דודו פ.

פסגת הזיכרון: יום השואה הבינלאומי בירושלים

מפגש היסטורי • עשרות מנהיגים, מהחשובים בעולם, יתכנסו הערב בבית הנשיא בירושלים לפתיחת אירועי 75 שנה לשחרור מחנה ההשמדה אושוויץ • נשיא ארה"ב טראמפ במסר מיוחד: "לאילו המבקשים את השמדת ישראל והעם היהודי נאמר - לעולם לא עוד".

"זה עומד להיות האירוע הגדול ביותר מסוגו בתולדות המדינה. למעלה מ-45 נשיאים, ראשי ממשלה, נציגים של בתי מלוכה וראשי פרלמנטים מאירופה, צפון אמריקה ואוסטרליה. נשיא רוסיה ולדימיר פוטין, סגן נשיא ארצות הברית מייקל פנס, נשיא גרמניה פרנק-וואלטר שטיינמאייר, נשיא צרפת עמנואל מקרון, מלך ספרד פליפה השישי, יורש העצר הבריטי הנסיך צ'רלס ונשיאי איטליה, יוון, אוסטריה, סלובניה, קרואטיה, הונגריה, פינלנד ופורטוגל... הם רק חלק מהרשימה הארוכה והמרשימה של האח"מים שהגיעו לכאן השבוע. "זוכרים את השואה, נלחמים באנטישמיות."

מאות עיתונאים מהארץ והעולם, הגיעו לסיקור האירוע...
אמצעי התקשורת סוקרים, מפרשנים, מצלמים.... אני מאוד התרגשתי.

כאילו אמרו שוב YES לישראל. אמירה חזקה ותומכת "עם ישראל חי!"
הנשיא ריבלין נרגש באנגלית נלמדת מברך, הדגלים ברקע. אוף, איזה יופי.
אבל מה אני מבינה בפולטיקה? ה לא סרט רומנטי. והאם אמירה של מלך, נסיך, או נשיא, משפחה היום על אנשי העם? לא יודעת.
אני מקווה ומתפללת. יפה שבאו, טוב שבאו. אלוהים לא אומר מילה,
לפחות באו נציגי עמים וארצות והבטיחו לשמור, שלא תהיה שוב שואה.

שושנה שרקי

תגובה לפוסט ב"מקומי" לכתבות בדברי הכפר: -טבע האדם וכן,

חשוב על מה .. /אביטל שובל

חשוב על מה נותנים פוקוס?

אין עוררין או רובם מסכימים על היוזמה הברוכה שנקראת "לב הקיבוץ". בית חם לכל סוגי האוכלוסייה, להיותו אבן שואבת לאירועי תרבות, שמחה וחס וחלילה הפוך. "מדורת השבט" לספורטאים, אומנים ואמנים. אך מפה ועד הפניית הזרקור לסגירתו של ה"לב" ואצבע מאשימה לאותו אדם שיצא החוצה **להגיד עלינו**, "להלשין" ועד התובנה שהוא בא כדי לקלקל את השמחה כי הוא "לא מסוגל לסבול הצלחה של אחרים, מחוסר פירגון וקנאה"? אוי לאותה תובנה. אלו שהכי ממהרים לסקול באבנים הם אלה שיש הכי הרבה אבנים באמתחתם, והצדקן שהחליט שבידיו ניתנו המפתחות לשערי ה"נכון", ה"צודק" ו-ה"מוסרי" - חוטא לא פחות מכל אחד אחר.

חושבת שהאצבע המאשימה צריכה להיות מופנית לגורמים האחראים מלמעלה, אשר עומדים בראש הפירמידה, אמצע וסוף. שנתנו יד להסעדת ציבור גדול שכזה ולמיזם כל כך חשוב וחיובי, להתנהל ללא רישיון משרד הבריאות. הם אלו שהניחו את חמר הנפץ וגרמו להתפוצצות. אין צורך להאשים את ה-ש"ג. (כמיטב הקלישאה), זה היה רק ענין של זמן!

האקטיביזם החברתי, השלטים בכיכר, חסימת הכבישים - היו אמורים לפנות אליהם ולא למלשין.

ואולי אותו "מלשין" - כל מה שהוא דאג לו זה בריאות הציבור? ואולי הוא ראה יותר מדי כתבות, על ביקור משרד הבריאות בבתי מלון, מסעדות, רשתות וכו... שלא עמדו בתקן משרד הבריאות ותוצאותיהן ידועות. מה אנחנו חושבים שאנחנו מיקרוקוסמוס? איפה האחריות? נקודה. אדומה!

אז יש עוד זוויות שונות להסתכל על דברים וגם הם בטבע האדם.
מה שמזכיר לי דוגמה שנתן הרב יובל:-
שני אנשים נכנסו לשופרסל וראו פועל ש"מנשב" ארגזים מלאי פרי החוצה
ופנימה, האחד יגיד - וואו, זה גנב מקצועי, השני יגיד - וואו, איזה חרוץ... תלוי
את מי שואלים.

כן גם לי יש משאלת לב, שיימצא פיתרון שיאפשר ללב הקיבוץ להמשיך ולפעום
ברישיון כחוק.

נ.ב על מנת להסיר ספק - ברור שלא אני היא "המלשינה" וגם אין לי מושג ירוק
מי הוא/היא.

בברכת חברים אביטל

ועוד קצת על: טבע האדם / שושנה שרק

ולמרות הכל: סימני התאוששות קלים, זיק של חיים עוד ניכר באימהות "לב
הקיבוץ". קבלת שבת נערכה במועדון, היום ערב יום שני חברים מוזמנים
למקום שיפתח למען מפגש חברתי, במקום מחומם.
ומה יהיה הלאה. ימים יגידו.

בינתיים בת. הדואר שלי הצטברו מספר תגובות תומכות במאמר שלי.
"חושבים כמוך". "תודה שכתבת את המילים שהייתי אני רוצה לכתוב".

"כל הכבוד על המילים והתגובה".

ותגובה מורחבת ומכוונת יותר היתה:

"....ובהמשך למאמריך בדברי הכפר, אי אפשר לברוח מההכרה, שבסופו של
דבר, הקהילה היא סך כל מרכיביה ומבחינה זאת, יש לכל מרכיביה אחריות,
להקיא מתוכה חלקים שמטרתם להרוס אותה. מה אני אישית עושה עם
המסקנה הזאת? לא יודע. אולי לכתוב את הנ"ל לעלון בשבוע הבא...
תמיר שפרונג.

אכן. זה דורש עבודה של הנהגה קהילתית.

זה דורש מנהל קהילה מכון מטרה ודרך פעולה.

אולי לחשוב בכיוון של לחזור לחוגי הבית. שיח אינטימי בקבוצות קטנות. "פנינו לאן". לדבר על הכאב על התשכול, על חוסר שביעות הרצון שבולט בהרבה מישורים בחיינו המשותפים. על הדרך לפתרונות חברתיים מלכדים.

אנחנו זקוקים לראש קהילה, למישהו, שיש לו רצון לעזור לנו לשנות. שיש לו את הכוח והאומץ לקרוא "אחריי" ונוכל לסמוך עליו.

אני קוראת לישיבת הנהלת קהילה דחופה. עם כל הגורמים הרציניים ובעלי היכולת להנחיית קבוצות. שתדאג שאחרי השיחות, יעשה ניתוח רציני בסיכומי השיחות, במטרה ליצירת קרקע בריאה לעוד התחלה של אימון ורצון לחיי שיתוף.

הלשנה זו הלשנה זו הלשנה. אם נמצא פגם בדרך, אפשר להתריע, להעיר, להאיר... ללכת להלשין ברשויות, זה בגנבה, זה מאחורי הגב. אין כאן ל"מטרות טובות".

אם מישהו חושב שנעשה כאן עוול, עוולה, עבירה על החוק, הוגן לגשת לאחראי ולהתריע על כך, לא עובד? יש מנהל קהילה, יש רכז תרבות ועוד מנהלים ואחראים ... לא חסר.

יפי נפש לא עושים דברים כאלה.

והיה ואם בכל זאת, יש מי שחושב באמת, שמי שהלך והלשין במשרד הבריאות, עשה את זה מטוב לב והתחשבות, וכל הכבוד לו שחשב על זה ואיכפת לו. ופוייה על מי שחושב שזה מעשה לא חברתי. גם כך מותר לחשוב.

לשם כך ניתנה לאדם החשיבה והמחשבה.

ארוחה משותפת פוטלאק - קדירת המזל - קהילה

הנכם מוזמנים לארוחת שבת משותפת בסגנון קדירת המזל. כל אחד מביא מאכל/שניים לשולחן המרכזי. ביום שישי 31/01 בשעה 18:45 במועדון חברים

התראות, רג'י פרלסון

יש לי חלום, ליום מרטין לותר קינג

א נחמו נחמו עמי יאמר אלהיכם. ב דברו על לב ירושלים וקראו אליה כי מלאה צבאה, כי נרצה עונה: כי לקחה מיד יהוה כפלים בכל חטאתיה. ג קול קורא במדבר, פנו דרך יהוה; ישרו בערבה מסלה לאלהינו. ד כל גיא ינשא, וכל הר וגבעה ישפלו; והיה העקב למישור והרכסים לבקעה. ה ונגלה כבוד יהוה; וראו כל-בשר יחדו כי פי יהוה דבר. (ישעיהו פרק מ')

השבוע חגגו בארה"ב את יום מרטין לותר קינג. אני מניח שהקו קלוקס קלאן וטראמפ לא חגגו, או שאולי חגגו את הירצחו של השחור המסוכן הזה שדיבר כל כך יפה ושהיה חולם גדול.

בשנת 1963 מלאו לי 13 שנים ואני קיבלתי מהיקום שתי מתנות מלאות עצמה שצורבות אותי עד היום. אחת, אמי ניצולת השואה ניסתה להתאבד ואני מצאתי אותה מחרחרת על הרצפה וקופסאות כדורים ריקות מפוזרות סביבה, שש יחד עם כל שיברי ילדותי המנופצת.

המתנה השנייה הייתה הנאום המרהיב של מרטין לותר קינג "יש לי חלום", אותו נאם על מדרגות אנדרטת לינקולן, בזמן "המצעד לווינגטון למען תעסוקה וחירות", מול 250,000 מפגינים. נאום זה היה לרגע מעצב בתולדות התנועה לזכויות האזרח בארצות הברית, ולמאבקם של השחורים בארצות הברית, ונחשב לאחד הנאומים הידועים ביותר בהיסטוריה.

החלומות של אמי הביאו לניסיון התאבדותה, החלום של מרטין לותר קינג הביא לרציחתו. אך שתי המתנות היו קשורות גם לחומרים הקשים והמנחמים העולים מנבואותיו של ישעיהו. וכאשר האוניברסלי התנגש בעצמה באישי אינדיבידואלי בשנת 1963, נוצר בי מפגש מהמם ומנחם בעת ובעונה אחת.

"I have a dream"

יש לי חלום

יש לי חלום שיום יבוא ואפילו מדינת מיסיסיפי, מדינה אשר לווהטת בחום חוסר הצדק, נחנקת בלהט הדיכוי, תהיה לנווה מדבר של צדק וחירות. יש לי חלום! שארבעת ילדי יחיו יום אחד באומה שלא תשפוט אותם לפי צבע עורם, אלא לפי תוכן אופיים. יש לי חלום היום! יש לי חלום שיום יבוא באלבמה, עם גזעניה המרושעים, והמושל שלה ששפתיו נוטפות מילים של הפרדה וגזענות - יום אחד באלבמה ילדים שחורים קטנים וילדות שחורות קטנות, יוכלו לשלב את ידיהם עם ילדים לבנים קטנים וילדות לבנות קטנות כאחים ואחיות.

יש לי חלום היום. יש לי חלום שיום יבוא ו"כל גיא ינשא, וכל הר וגבעה ישפלו; והיה העקב למישור, והרכסים לבקעה. ונגלה כבוד ה'; וראו כל-בשר יחדו, כי פי ה' דבר" (ישעיהו מ'). זוהי תקוותנו. זוהי האמונה שעמה אני חוזר לדרום. חדורים באמונה זו נוכל לחצוב מהר הייאוש אבן של תקווה. חדורים באמונה זו נוכל להמיר את הצלילים הצורמים באומתנו לסימפוניה יפיפיה של אחווה. חדורים באמונה זו נוכל לעמול יחד, להתפלל יחד, להיאבק יחד, להיכלא יחד, להגן על החירות יחד, בידיעה שיום יבוא ונהיה חופשיים.

שיר אחד על (כמעט) מות אם / לאמי שושנה

כשאמא שמה קץ לימיה
רוח מערבית נשב
מהלולים את העשן
ואני התקפלתי תחת המטה
בוחן בבהלה איה
מעצבות השניות את הצללים
לגושי אימה במחזה הקודם.
והיא עולה בגרם זכרונות
למצא את הגרדום בקצהו
ולצעק למטה שמות אלהים שרופים.

אמא שמה קץ לימיה
 שיכלה העשן מהארץ
 וכשבאו אנשים בלבן
 והצמידו צנור דק
 של חיים לנשמת אפה
 עלו שפתייה לחיונה רפה
 אני שידעתי ישבתי לרגליה
 אסור בושה לזהטת
 והתאמצתי לאהב אותה
 כקבצן חשוק שפתיים
 וכאב בי חיוכה
 כשקצה בימיה בימי.

היום אני מוצא עצמי לכוד בין החלומות של שניהם. של אמי ושל מרטין לותר קינג.
 ואני מתוסכל ומיואש מחוסר היכולת שלנו לגשר על התהום הפעורה ביניהם.
 ואולי יום אחד עוד נצליח...

מרטין לותר קינג, החלום שלו עכשיו שלנו.

חלומות / רחל שפירא

"חלומות של אתמול
 הם שלהבות נרעדות
 לא יכול כל החושך
 לכבות.

על מצע השלכת
 החלומות מלחשים
 רק פרחים מיובשים
 דוהים בין הדפים.

אל תסב את פניך
 אתה מלא דברים כמוסים
 אל תגיף את התריסים
 חפש בין המילים...."

נפגשים במפגש...

אמנם אנחנו מתקרבים לסוף ינואר... אבל מסיבות שונות לא זכיתם לשטוף את העיניים על הנעשה במפגש מתחילת השנה/ החודש...

להנאתכם מצרפת תמונות מקסימות של עשייה מקסימה והרבה ביחד במפגש:

לרגל תחילתה של השנה האזרחית החדשה, פתחנו את השנה החדשה בחגיגה:

ביוזמתה של ויטה הכרזנו על מסיבה במפגש... כי לדבריה:

"We need to have fun too ..."

כיבוד חגיגי ומפנק, יין מוגז להרמת כוסית, מוסיקה, קישוטים ורחבת ריקודים:

הודנו על הטוב שיש, ברכנו לשנה החדשה, הרמנו כוסית ופיזזנו (בקצב שלנו) ברחבי המפגש, שהפך לדיסקוטק לכמה רגעים... והלוואי שנדע עוד הרבה רגעים של כייף וביחד!

תודה לגילדה פירי על בקבוקי היין הטעימים!

נהננו לשמוע את רעות ביתן מומחית לקרימינולוגיה
בהרצאתה אשר עסקה בהתמכרויות...
ומחכים להרצאה הבאה שתתקיים ביום שני 17/2

הרפתקה נוספת מתחילת החודש:

יצאנו קבוצה של גיבורים ובעיקר גיבורות לטיול ערב בנצרת:

שמחה, קרול ל. יוהנה, גילדה, קרול ופול ב. לינדה, נעמי, אידה ורחל ג.

הטיול אורגן ע"י צוות טיולים של קהילה בקשר מטעם עמותת ותיקי הגליל.
הטיול עסק בנצרות, בחיי דו קיום, סיור בכנסיות והנאה מאירת החג שבעיר.
מזג האוויר היה לטובתנו ובין ימים רצופים של גשם וסערה... יצאה לה השמש,
ליום אחד, ללוות אותנו, עד השקיעה... ואז ניצנצו וזהרו אורות החג בעיר...
אפילו את משלחת 'הסנטהאים' המתקשרים בחדשות יצא לנו לפגוש... ונהננו
ממטר זיקוקים ססגוני.

- לירן לינטון תפס פיקוד על שיעורי התעמלות במפגש: אני שמחה לראות פרצופים מתמידים, חדשים וחוזרים שמגיעים להתנסות ולהפעיל את הגוף!

- בינתיים טל שלנו (הלוא היא טל קול חייט) -- ילדה בן בשעה טובה! איחולי מזל טוב לבביום! בריאות ונחת לכל המשפחה המתרחבת מכולנו שמתגעגעים אלייך!

פברואר בפתח עם שינויים, חידושים, הפתעות וכמובן עוד מהטוב והמוכר –

הישארו מעודכנים!

- טפסי הרשמה לפעילות ט"ו בשבט של עמותת ותיקי הגליל ניתן להשיג במפגש
- שיחות אישיות: במפגש יש רשימת ימים ושעות לשיחות אישיות איתי- השיח האישי חשוב לכולנו במטרה להמשיך ולקדם פעילות נכונה, מותאמת, רלוונטית ומעשירה. מוזמנים להירשם! מאחלת לכולם סוף שבוע רגוע וחמים!

ניפגש במפגש... שיפי

הזמנה לתערוכת הציורים שלי /ג'נט פרימוסט

ביום שבת, ה- 25 בינואר, אציג את "התעוררות", תערוכת הציורים שלי אשר הוצגה ב"אקספו" בתל אביב כחלק מהכנס הבינלאומי "הזכות לדעת והזכות לבחור" בנושא חיסונים.

אני חשה כי התקדמות משמעותית בנושא מתרחשת לאחרונה, כאשר בכנס האחרון של ארגון הבריאות העולמי בנושא בטיחות

חיסונים, שהתרחש בתחילת דצמבר 2019, מובילי המדענים בתחום טענו כי היכולת לנתר ולעקוב אחר בטיחות חיסונים, הידע על בטיחות האלומיניום המוסף לחיסונים, פגיעות מחיסונים ותמותה מחיסונים, לוקה בחסר ויש להתחיל להתייחס לנושא זה ברצינות יתרה ולמצוא פתרונות.

הנה קישור לכנס המדובר

<https://www.youtube.com/watch?v=s2lujhTdCLE>

המדענית הראשית של אירגון הבריאות העולמי מדברת:

<https://www.youtube.com/watch?v=sPSpyEi01VI&feature=uploademail>

התערוכה תחל בשעה 10:30 במועדון לב הקיבוץ.

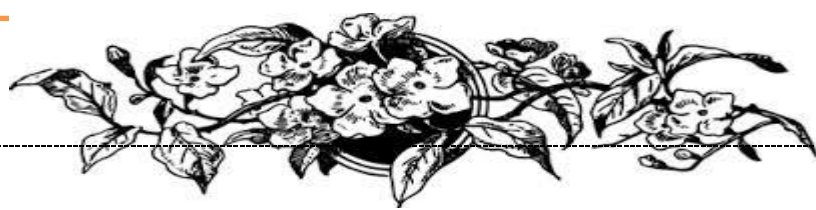
בשעה 11:00 יוקרן הסרט "VAXXED"

(סרט באורך של כשעה וחצי).

כיבוד יוגש לכולם.

מצפה לראותכם,

ג'נט

הפינה ההיסטורית

הסבר קצר על פינה זו:-

מדי שבוע תופיע כאן תמונה מהעבר של כפר הנשיא כשכותרת תגדיר בקצרה את התמונה. נשמח לקבל כל מידע על התמונה, ובעיקר ספורים מהעבר. ראו זאת כבקשת עזרה מהציבור לשדרוג הארכיון שלנו.

זהו כמובן צריף חדר האוכל
אנא שימו לב לפרטים הקטנים בתמונה.
יש כאן המון סיפורים!!

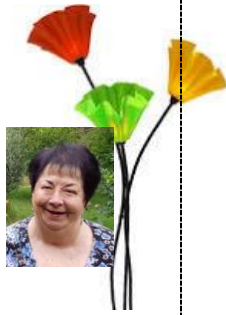

את המידע העבירו אלי בכל דרך הנראית לכם:-

מייל, ווטסאפ, נייר (כן, עם עפרון), חריטה בעץ, אבן או קליפת אבטיח רק שיגיע.

תודה - דוד אלמן

נייד: 050-7942603 מייל: khbbm1@gmail.com

משולחן העורכת

משחק מחבואים

מספרים שפעם נפגשו במקום כלשהו על פני האדמה, כל הרגשות והתכונות של בני האדם. כשהשעמום פיהק בפעם המי יודע כמה, השיגעון, כהרגלו כל כך משוגע, הציע לכולם: "בואו נשחק מחבואים!". הספקנות הרימה גבה והסקרנות, שלא ידעה להתאפק, שאלה: "מחבואים? איך משחקים את המשחק הזה?".

"הוא משחק - הסביר השיגעון - בו אני מכסה את פני ומתחיל לספור מאחד עד מיליון ואתם מסתתרים וכשאני אגמור את הספירה, הראשון מביניכם אשר אמצא ייקח את מקומי כדי להמשיך את המשחק." ההתלהבות רקדה עם האופוריה, השמחה קפצה כל כך הרבה ששיכנעה לגמרי את הספק וגם את האדישות, שלעולם לא נהגה להתעניין בשום דבר, אך לא כולם רצו להשתתף; האמת העדיפה שלא להסתתר, בשביל מה? במילא תמיד מוצאים אותה בסוף. הגאווה אמרה שמדובר על משחק מטופש ביותר (אבל מה שהפריע לה באמת הוא שהרעיון לא היה שלה) והפחד החליט שלא לסכן כלום. "אחת, שתיים, שלוש... "התחיל לספור השיגעון.

הראשונה שהסתתרה הייתה העצלנות, מתחת לאבן הראשונה שמצאה בדרכה. האמונה עלתה לשמיים והקנאה הסתתרה מאחורי צל ההצלחה, אשר במאמצים ענקיים, מצאה מקום בצמרת של העץ הכי גבוה. הנדיבות כמעט שלה יכלה להסתתר, כי כל מקום שמצאה היה נפלא בשביל אחד החברים שלה.

מה עם אגם שקוף? אידיאלי בשביל היופי, חור בגזע העץ? מושלם בשביל הצניעות, מאחורי כנפי הפרפר? הכי טוב בשביל החושניות, מה עם משב הרוח? יוצא מן הכלל בשביל החופש.

כך הנדיבות מצאה מקום צנוע אבל מתאים לה בקרן שמש קטנה. האגו לעומתה, מצא מקום מצוין מלכתחילה, גדול, מאוורר, נוח, אבל אך ורק בשביל עצמו בלבד.

השקר הסתתר בעומק הים (אבל האמת היא שהסתתר מאחורי הקשת), התשוקה והחשק במרכז הרי געש, השכחה שכחה אפילו איפה הסתתרה.

כשהשיגעון ספר 999,999, האהבה עוד לא מצאה מקום להסתתר, כי כל המקומות היו תפוסים. "מיליון!" הכריז השיגעון והחל בחיפושיו. הראשונה שמצא הייתה העצלות, רק שלושה צעדים ממנו מתחת לאבן. אחר כך שמעו את האמונה שמתווכחת עם אלוהים על זואולוגיה, את התשוקה וחשק שמעו מרעידים את הרי הגעש. באופן פתאומי, הופיעה לה הקנאה וכך הצליח לפענח איפה ההצלחה. את האנוכיות לא היה צורך לחפש, היא בעצמה ולבדה יצאה ממחבואה, שהיה זה קן דבורים.

מרוב שהלך, השיגעון הרגיש צמא, וכך הגיע לאגם ושם מצא את היופי. עם הספק היה קלי קלות, כי מצא אותו יושב על הגדר בלי להחליט עדיין באיזה מקום להסתתר. כך מצא אחד אחד את כולם, את הכישרון בין עשבים הטריים, את החרדה במערה חשוכה, את השקר מאחורי הקשת ואפילו את השכחה שכבר שכחה ששיחקה מחבואים.

רק האהבה לא הופיעה בשום מקום. השיגעון חיפש מאחורי כל עץ, מתחת לכל אבן, בפסגות ההרים וכשעמד להיכנע, הבחין בשיח ורדים והתחיל להזיז את הענפים. לפתע פתאום, נשמעה צעקה איומה וכואבת; קוצי הורדים פצעו את האהבה בעיניים... השיגעון לא ידע מה לעשות כדי להתנצל. בכה, התחנן, ביקש סליחה ואפילו הבטיח לאהבה להיות המלווה הצמוד שלה.

מאז אותם ימים, בהם שיחקו מחבואים בפעם הראשונה על האדמה, האהבה היא עיוורת והשיגעון מלווה אותה...

הקנאה, כאשר היא מצליחה לפענח איפה ההצלחה. היא משביתה אותה....

